

Ἁγιοκυπριανιτικῆς
Μοναστικῆς Ἀδελφότητος

ΛΟΓΟΙ ΠΕΡΙ ΥΠΑΚΟΗΣ

Β΄

3. Ὁ εὐλογημένος Τωβίας,
ὡς ὑπόδειγμα ἀδιακρίτου ὑπακοῆς.

4. Ἡ κοινοβιακὴ ζωὴ,
ὡς εἰκόνα τῆς Ζωῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Φυλὴ Ἀττικῆς
1995

**ΛΟΓΟΙ
ΠΕΡΙ ΥΠΑΚΟΗΣ
Β΄**

Προοίμιον

ΑΠΟ τοῦ 1976 ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς ἔχει καθιερώσει μία μικρὴ καὶ σεμνὴ Ἐκδήλωσι, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ πνευματικοῦ αὐτῆς Πατρὸς καὶ Καθηγουμένου.

Ἡ Πανήγυρις τῆς Μονῆς τελεῖται τὴν 2α Ὀκτωβρίου καί, λόγῳ τοῦ πλήθους τῶν προσκυνητῶν καὶ τῆς κοπώσεως τῶν Ἀδελφῶν, ἡ Ἐκδήλωσις διοργανώνεται σὲ μία ἀπὸ τὶς ἀμέσως ἐπόμενες ἡμέρες.

Στὴν Ἐκδήλωσι αὐτῇ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἡ Χορωδία τῆς Μονῆς ψάλλει βυζαντινὰ μέλη, ἕνας Ἀδελφὸς ἐκφωνεῖ μία ὁμιλία μὲ κεντρικὸ θέμα πάντοτε τὴν ὑπακοὴν καὶ ἐκφράζει πρὸς τὸν ἑορτάζοντα Πνευματικὸν Πατέρα τὶς εὐχὲς τῆς Ἀδελφότητος, τέλος δὲ εὐλογοῦνται γλυκύσματα καὶ μοιράζονται σὰ παρευρισκόμενα μέλη τῆς Ἀγιοκυπριανιτικῆς οἰκογενείας.

Ἡ πνευματικὴ ὠφέλεια τῶν παρισταμένων εἶναι ἀναμφισβήτητη, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκδήλωσις συμβάλλει, μὲ τὴν βοήθεια τῶν Ἁγίων Προστατῶν μας, στὴν σύσφιγξι τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης.

Ἐπειδὴ εἰδικὰ οἱ ἐκφωνούμενες ὁμιλίαι στὶς Ἐκδηλώσεις αὐτὲς εἶναι ἀρκετὰ οἰκοδομητικὲς, ἰδίως μάλιστα γιὰ τοὺς Μοναχοὺς, ἐπιλέξαμε τὶς πιὸ καλὰς προκειμένου νὰ τὶς δημοσιεύσουμε τμηματικά, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ἐνίσχυσιν τῶν καλοπροαιρέτων ψυχῶν στὸ ἄθλημα τῆς εὐλογημένης ὑπακοῆς.

Στὸ δεύτερο αὐτὸ τεῦχος δημοσιεύονται δύο ἀκόμη ὁμιλίαι, τῶν ἐτῶν 1978 καὶ 1994.

Μὲ τὴν εὐλογία
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
καὶ Καθηγουμένου μας κ. Κυπριανοῦ

Εἰς δόξαν Θεοῦ
καὶ ὠφέλειαν τῶν φιλοῦπικῶν ψυχῶν

«Φῶς μὲν Μοναχοῖς, ἄγγελοι·
φῶς δὲ πάντων ἀνθρώπων, μοναδικὴ πολιτεία»
(«Κλίμαξ», Λόγος ΚΣΤ΄ / α΄, § κγ΄)

3. Ὁ εὐλογημένος Τωβίας, ὡς ὑπόδειγμα ἀδιακρίτου ὑπακοῆς

Πολυσέβαστε καὶ ἐν Χριστῷ περιπόθητε
Πνευματικὴ μας Πατέρα·

C **ΤΗΝ** Παλαιὰ Διαθήκη διαβάζουμε τὴν πολὺ συγκλονιστικὴ
ἱστορία τοῦ μακαρίου Τωβίτ καὶ τοῦ υἱοῦ του Τωβία.

Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς διηγεῖται λοιπόν, ὅτι ὁ Τωβίτ, ἂν καὶ ἦταν
ἐξόριστος καὶ αἰχμάλωτος μαζί μὲ τοὺς ἄλλους Ἰουδαίους στὴν
Νινευὴ τῆς Μεσοποταμίας, ὅμως ἐκτελοῦσε πιστῶς ὅλα τὰ
προστάγματα τοῦ Θεοῦ Νόμου¹.

Κάποτε, ὅταν ἐκάθησε νὰ φάγη, ἐπληροφορήθη ἀπὸ τὸν
υἱὸν του Τωβία, ὅτι στὴν ἀγορὰ ἦταν ἀπερριμμένος ἓνας
ὁμογενῆς του Ἑβραῖος νεκρός.

Ὁ Τωβίτ ἀμέσως σηκώθηκε καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του
ἐπῆρε τὸ λείψανο, τὸ ἔκρυψε μέχρι τὸ βράδυ, ὅποτε καὶ τὸ
ἐνεταφίασε, παρὰ τὶς αὐστηρὲς διαταγὲς τοῦ βασιλέως.

Κατόπιν, ὡς «μεμιαμμένος» ἀπὸ τὸν νεκρό, ἐκοιμήθη ἔξω
ἀπὸ τὸ σπίτι στὴν αὐλή, ὅπου ἔπαθε ἓνα δυστύχημα ποῦ
τὸν ἄφησε τυφλό: «καὶ ἐγενήθη λευκώματα ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς
μου· καὶ ἐπορεύθη πρὸς ἰατροὺς, καὶ οὐκ ὠφέλησάν με»².

1. Τωβίτ, κεφάλ. α΄.

2. Τωβίτ β΄ 10.

Τότε, κλαίγοντας για την δυστυχία του, ο Τωβίτ προσευχήθηκε θερμὰ στον Κύριο καὶ ἐκείνη τὴν ἡμέρα θυμήθηκε τὰ δέκα τάλαντα τοῦ ἀργυρίου ποὺ εἶχε δώσει στον Γαβαὴλ στὶς Ράγες τῆς Μηδίας: «ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐμνήσθη Τωβίτ περὶ τοῦ ἀγυρίου, οὗ παρέθετο Γαβαὴλ ἐν Ράγοις τῆς Μηδίας»³.

Καὶ ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ τὸν υἱό του, τὸν νεαρὸ Τωβία, στὴν μακρυνὴ πόλι, γιὰ νὰ παραλάβῃ τὰ χρήματα αὐτά, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῆς συζύγου του Ἰάνης⁴.

Ὁ εὐλογημένος Τωβίας ἔκανε ἀμέσως ἀδιάκριτη ὑπακοή: «Καὶ ἀποκριθεὶς Τωβίας εἶπεν αὐτῷ· **πάτερ, ποιήσω πάντα, ὅσα ἐντέταλαί μοι**»⁵.

Καὶ ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ εὖρῃ ἕναν ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖο θὰ παρελάμβανε ὡς συνοδοιπόρο στὸ μεγάλο ταξίδι του.

Ἐδῶ ἀκριβῶς γίνεται τὸ πρῶτο μεγάλο θαῦμα: «καὶ εὔρε τὸν Ραφαήλ, ὃς ἦν Ἄγγελος, καὶ οὐκ ἤδει (δὲν τὸ κατάλαβε ὁ Τωβίας)» « καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἄγγελος· πορεύσομαι μετὰ σοῦ»⁶.

* * *

ΤΙ **ΒΛΕΠΟΥΜΕ** στὸ θαυμαστὸ αὐτὸ γεγονός, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες;

Γιὰ χάρι βεβαίως τῆς ἀρετῆς καὶ θεοσεβείας τοῦ πατέρα Τωβίτ, ἀσφαλῶς ὅμως καὶ γιὰ τὴν ὑπακοὴ καὶ εὐλάβεια τοῦ υἱοῦ Τωβία, ἔστειλε ὁ Κύριος τὸν Ἀρχάγγελό Του Ραφαήλ, γιὰ νὰ συνοδεύσῃ τὸν νεαρὸ στὸν δρόμο πρὸς τὶς Ράγες τῆς Μηδίας καὶ νὰ τὸν φέρῃ πάλι πίσω στὴν Νινευῆ.

3. Τωβίτ δ΄ 1.

4. Τωβίτ ε΄ 18.

5. Τωβίτ ε΄ 1.

6. Τωβίτ ε΄ 4 καὶ 6.

Ὅμως δὲν ἔγινε μόνο αὐτὸ τὸ θαῦμα· ἀκολούθησαν καὶ ἄλλα:

- **Τὰ ἀργύρια** τοῦ Τωβίτ εὐρέθησαν καὶ ἐπεστράφησαν μέσῳ τοῦ Ἄρχαγγέλου Ραφαήλ⁷.
- **Κατόπιν**, ὅταν ἔφθασε ὁ Τωβίας στὰ Ἐκβάτανα, μὲ τὴν συμβουλή, καθοδήγησι καὶ ἐπέμβασι τοῦ Ἄρχαγγέλου ἔλαβε ὡς σύζυγό του τὴν δικαία Σάρρα, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν φυλὴ του, ὅπως τοῦ εἶχε παραγγεῖλει ὁ πατέρας του: «μὴ λάβῃς γυναῖκα ἀλλοτρίαν, ἢ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ πατρός σου, διότι υἱοὶ προφητῶν ἐσμεν· Νῶε, Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, οἱ πατέρες ἡμῶν ἀπὸ τοῦ αἰῶνος»⁸.
- **Τέλος**, τὸ πιὸ σημαντικό, ἔφερε μαζί του καὶ τὸ φάρμακο γιὰ τὴν ἴασι τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ πατέρα του, τῇ ὑποδειξί τοῦ Ἄρχαγγέλου, καὶ ἀνέβλεψε ὁ Τωβίτ καὶ ἔκλαυσε καὶ ἐδόξασε τὸν Θεό⁹.

Ἡ ψυχωφελεστάτη αὐτὴ διήγησις κατακλείεται μὲ τὴν φανέρωσι τῆς ταυτότητος τοῦ οὐρανίου συνοδοιπόρου, ὁ ὁποῖος λέγει στὸν Τωβίτ καὶ τὸν Τωβία:

«Ἐγὼ εἶμι Ραφαήλ, εἷς ἐκ τῶν ἐπτὰ Ἁγίων Ἀγγέλων, οἱ προσαναφέρουσι τὰς προσευχὰς τῶν Ἁγίων, καὶ εἰσπορεύονται ἐνώπιον τῆς δόξης τοῦ Ἁγίου»· «μὴ φοβεῖσθε, εἰρήνη ὑμῖν ἔσται· τὸν δὲ Θεὸν εὐλογεῖτε εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι οὐ τῇ ἑμαυτοῦ χάριτι, ἀλλὰ τῇ θελήσει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἦλθον, ὅθεν εὐλογεῖτε Αὐτὸν εἰς τὸν αἰῶνα»¹⁰.

* * *

7. Τωβίτ θ΄.

8. Τωβίτ δ΄ 12.

9. Τωβίτ σ΄ 9, ια΄ 3, 6-7, 10-13.

10. Τωβίτ ιβ΄ 15, 17-18.

Θ ΕΛΗΣΑ νὰ ἀρχίσω τὴν ταπεινὴ μου ὁμιλία μὲ τὴν συγκινητικὴ ἱστορία τοῦ Τωβίτ, ὥστε νὰ ἀντλήσω ἀπὸ αὐτὴν μερικὲς σκέψεις γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς ἀποψινῆς μας συνάξεως.

Κι ἐμεῖς, ὅπως ὁ νεαρὸς Τωβίας, σεβόμεθα τὸν Πνευματικὸ μας Πατέρα· ἔτσι συγκεντρωθήκαμε ἐδῶ, μὲ σκοπὸ νὰ τοῦ ἐκφράσουμε τὶς υἱικὲς εὐχὲς μας γιὰ τὴν μακροήμερευσί του καὶ τὴν κατ' ἄμφω υγεία του, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἐπίσης καλὸ γιὰ τὴν ἰδική μας σωτηρία καὶ τὸν ἁγιασμό.

Πραγματικά, εἶναι πολὺ ὠφέλιμο τὸ Βιβλίον τοῦ Τωβίτ, διότι μέσα στὰ δεκατέσσαρα μικρὰ κεφάλαιά του εἶναι ἀποθησαυρισμένα σπουδαῖα θεῖα διδάγματα, μεγάλη εὐλάβεια καὶ μία ἰσχυρὴ ἰδέα, ποὺ ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερα ἐμᾶς τοὺς Μοναχοὺς, τοὺς Κοινοβιάτας: ὁ βαθὺς πνευματικὸς δεσμὸς πατρὸς καὶ υἱοῦ, πρεσβύτου καὶ νεανίου, Τωβίτ καὶ Τωβία.

Ὁ εὐλογημένος Τωβίας, μέσῳ τῆς εὐλαβοῦς ὑπακοῆς καὶ τῆς πίστεως στὸν λόγον τοῦ πατέρα του, λαμβάνει τόσα χαρίσματα!

Εὐθὺς ἀμέσως δηλώνει: «**πάτερ, ποιήσω πάντα, ὅσα ἐντέταλαί μοι**»¹¹.

Δὲν προβάλλει τὸν κίνδυνον τοῦ δρόμου, οὔτε τὴν μεγάλη ἀπόστασι, οὔτε τὸ ἐνδεχόμενον, ὅτι ὁ Ραγουήλ ποὺ εἶχε τὰ χρήματα τοῦ πατέρα του μπορεῖ νὰ εἶχε ἀποθάνει...

Ἄλλὰ πιστεύει ἐν ἀπλότητι καρδίας!...

Καὶ οἱ εὐλογίαι ποὺ ἀκολουθοῦν εἶναι ἀνεκτίμητες, μὲ ἀποκορύφωμα τὴν ἀνάβλεψι τοῦ γηραιοῦ Τωβίτ.

Ἐδῶ πρέπει ἰδιαίτερος νὰ προσέξουμε, ὅτι ἡ ὑπακοὴ ἔχει

11. Τωβίτ ε΄ 1.

πάντοτε διπλῆ τὴν ὠφέλεια, ἀποδεικνύεται εὐεργετικὴ τόσο στὸν προστάζοντα, ὅσο καὶ στὸν ὑπακούοντα.

Ὁ εὐλαβὴς καὶ δίκαιος Τωβίτ ὑποτάσσεται στὸν Θεῖο Νόμο, ἀψηφώντας τὴν ζωὴ του· καὶ ὅταν βυθίζεται στὴν ἄμετρη θλίψι τῆς πτωχείας καὶ τυφλώσεως, προσεύχεται καὶ εἰσακούεται· καὶ τότε δίνει τὴν ἐντολὴ στὸν υἱό του· καὶ ὁ Τωβίας ὑποτάσσεται· καὶ ὁ Κύριος εὐλογεῖ ἀμφοτέρους!...

Ἔχουμε δηλαδὴ μία ἀλυσίδα ὑπακοῆς, μία ἐνότητα μέσω τῆς ὑπακοῆς, μία ὑπακοὴ ἀντὶ τῆς ὑπακοῆς, ποὺ θυμίζει τὸν εὐλογημένο Πατερικὸ λόγο τοῦ «Γερωντικοῦ»:

«Ἡ ὑπακοή, ἀντὶ ὑπακοῆς ἐστίν· εἴ τις ὑπακούει τῷ Θεῷ, ὁ Θεὸς ὑπακούει αὐτόν»¹².

«Εἶπε ὁ Ἀββᾶ Μιῶς τοῦ Βελέου, ὅτι ἡ ὑπακοὴ φέρνει ὑπακοή. Ἐάν τινὰς ὑπακούῃ στὸν Θεό, ὁ Θεὸς τὸν ὑπακούει»¹³.

* * *

ΝΟΜΙΖΩ ὅμως, ὅτι θὰ ἦταν καλὸ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ νὰ ὑπενθυμίσουμε τὴν ἐξῆς μεγάλη ἀλήθεια.

Ἄρά γε, ποιά εἶναι ἐκείνη ἡ ὑπακοή, ἡ ὁποία προκαλεῖ τόσα θαυμάσια;

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὁμιλοῦν γιὰ **ἀνόθευτη** ὑπακοή.

Μάλιστα ὁ Ὅσιος Ἰωάννης στὴν περίφημη «Κλίμακά» του περιγράφει μὲ χαρακτηριστικὴ ἀκρίβεια τὰ σημεῖα τῆς **ἀνόθευτης** ὑπακοῆς καὶ τοῦ **γνησίου** ὑποτακτικοῦ.

Λέγει συγκεκριμένα:

12. Ἀββᾶ Μιῶς, § α, «Γερωντικόν», σελ. 78, «Ἀστήρ», Ἀθῆναι 1961.

13. Βασιλείου Πέντζα, «Εἶπε Γέρων...», σελ. 175, Τοῦ Ἀββᾶ Μιῶς, § α, «Ἀστήρ», Ἀθῆναι 1974.

«Ὅπότεν, τοῦ Προεστῶτος ἀπόντος, τὸ αὐτοῦ πρόσωπον ἐξεικονίζοντες, τοῦτον παρίστασθαι ἡμῖν νομίζωμεν, καὶ πᾶσαν συντυχίαν ἢ λόγον ἢ βρῶσιν ἢ ὕπνον ἢ ἄλλο τι, πρὸς ὃ ὑπειλήφαμεν ἀηδῶς αὐτὸν ἔχειν, ἀποστρεφόμεθα, τότε ἀληθῶς ὑπακοὴν ἀνόθευτον μετερχόμεθα. Οἱ μὲν νόθοι τῶν παιδῶν χαρὰν τὴν τοῦ διδασκάλου ἀπουσίαν ἠγοῦνται, οἱ δὲ γνήσιοι ζημίαν ταύτην λογιζονται»¹⁴.

Πολυσέβαστε Πνευματικὲ μαρ Πατέρα·

ΕΥΧΗΘΗΤΕ, Σᾶς παρακαλοῦμε, νὰ ἐκτιμήσουμε τὴν μεγάλη αὐτὴν δωρεὰ τοῦ Κυρίου μαρ.

Ποιὰ εἶναι αὐτή; Τὸ νὰ ἔχουμε Πνευματικὸ Πατέρα.

Πολλοὶ ἐπιθυμοῦν αὐτὸ τὸ δῶρο, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ στεροῦνται.

Εὐχηθῆτε ὁμως καὶ νὰ βιώσουμε μὲ τρόπο γνήσιο αὐτὴν τὴν εὐλογία τῆς ὑπακοῆς, ὥστε νὰ γίνουμε γνήσιοι ὑποτακτικοὶ καὶ ἔτσι νὰ βλέπουμε τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ στὴν καθημερινή μαρ ζωή.

Καὶ ἔτσι νὰ πραγματοποιηθῆ αὐτὸ ποῦ λέγει ὁ Ὅσιος Ἰωάννης τῆς «Κλίμακος», γιὰ τὴν ὠφέλεια καὶ τῶν λαϊκῶν ἀδελφῶν μαρ:

«Φῶς μὲν μοναχοῖς, Ἄγγελοι· φῶς δὲ πάντων ἀνθρώπων, μοναδικὴ πολιτεία»¹⁵.

14. Ὁσίου Ἰωάννου Σιναΐτου, «Κλίμαξ», Λόγος Δ΄, § μζ΄.

15. Ὁσίου Ἰωάννου Σιναΐτου, «Κλίμαξ», Λόγος ΚΣΤ΄ /ά, § κγ΄.

Ὅταν, σεβαστέ μας Πατέρα, ἐγκαταλείψατε τὸν κόσμον καὶ ἦλθατε στὸν τόπο αὐτό, εἶχατε ἄλλα σχέδια· ὄραμά Σας ἦταν ἓνα κελλάκι μετανοίας...

Ὅμως ὁ Κύριός μας ἤθελε ἐδῶ νὰ φυτευθῆ ἓνα Μοναστήρι, γιὰ τὴν ὠφέλεια ἀναριθμητῶν ψυχῶν.

Σεῖς τότε κάνατε ὑπακοὴ στὸ θεῖο θέλημα· καὶ κάθε στάδιο τῆς ἀναπτύξεως τῆς Μονῆς μας καὶ κάθε δοκιμασία καὶ πειρασμός Σᾶς προσέφερε βαθεῖα καὶ πλούσια πείρα, ὥστε ἐμεῖς σήμερα στὸ πρόσωπό Σας νὰ βλέπουμε τὸν ὄριμο καὶ ἔμπειρο Ὅδηγό, στὸν Ὅποῖον παραδίδουμε μὲ ἐμπιστοσύνη τὸν ἑαυτό μας.

Διὰ μέσου τοῦ προσώπου Σας διακρίνουμε τὸν τρόπο ποῦ ἐργάζεται ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία μας σὲ κάθε λεπτομέρεια, καθὼς καὶ τὴν ἀγάπη Του γιὰ τὴν προκοπὴ μας καὶ τὴν πνευματικὴ πορεία τῆς Μονῆς μας.

Ἀπὸ τὸ πρόσωπό Σας ἀντλοῦμε δύναμι καὶ ἐλπίδα, γι' αὐτὸ καὶ εὐχόμεθα νὰ εἴσθε πάντοτε δυνατός, ὑγιής, ἀκάματος καὶ νὰ στέκεσθε ἀλύγιστος στὸ πηδάλιο τοῦ σκάφους ποῦ μᾶς ὁδηγεῖ στὸν ἀκύμαντο λιμένα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ἡ τιμὴ, ὁ σεβασμός καὶ ἡ ἀγάπη ποῦ Σᾶς ὀφείλουμε εἶναι ἀπεριόριστα...

Ὁκτώβριος 1978

+ π. Ἀ.(Θ.Μ.)

«Πληρώσατῶ μου τὴν χαρὰν, ἵνα τὸ αὐτὸ φρονῆτε, τὴν αὐτὴν ἀγάπην ἔχοντες, σύμψυχοι, τὸ ἕν φρονοῦντες»
(Φιλιπ. β' 2)

4. Ἡ κοινοβιακὴ ζωὴ, ὡς εἰκόνα τῆς Ζωῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος

Πολυσέβαστε Πνευματικέ μας Πατέρα,
Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
Σεβάσμιοι Πατέρες καὶ Μητέρες,
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῶ ἀδελφοί·

ΠΡΩΤΙΣΤΩΣ, θὰ ἤθελα νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ἀνοχὴ Σας καὶ τὶς προσευχὲς Σας, διότι ἔχω βαθεῖα τὴν συνείδησι, ὅτι εἶμαι ἐντελῶς ἀκατάλληλο καὶ ἀνάξιο πρόσωπο, γὰ νὰ ἐκτελέσω αὐτὴν τὴν μικρὴ ὑπακοὴ ποῦ μοῦ ἀνατέθηκε, νὰ Σᾶς ὀμιλήσω δηλαδὴ γὰ τόσο ὑψηλὰ Μυστήρια· δεηθῆτε, παρακαλῶ, νὰ μὲ φωτίση ὁ Τριαδικὸς Θεὸς μας καὶ νὰ μὴ καταδικασθῶ ὡς «γνοῦς καὶ μὴ ποιήσας»¹.

* * *

ΣΤΑ τελευταῖα λόγια πρὸς τοὺς Μαθητὰς Του, στὴν λεγομένη Ἀρχιερατικὴ Του Προσευχῇ, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς ἀπεκάλυψε τὰ πιὸ μεγάλα, τὰ πιὸ βαθεῖα, τὰ πιὸ σημαντικὰ Μυστήρια τῆς Πίστεώς μας.

Πρῶτον, μᾶς ἀπεκάλυψε, ποιὸς εἶναι ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεώς μας, ὁ θεῖος προορισμὸς καὶ τὸ νόημα τῆς ζωῆς μας: νὰ ἀποκτήσωμε τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γὰ νὰ γνωρίσωμε τὸν Οὐράνιον Πατέρα, «τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὄν» ἀπέστειλεν «Ἰησοῦν Χριστόν»².

1. Λουκ. ιβ' 47.

2. Ἰωάν. ιζ' 3.

Μὲ ἄλλα λόγια, σκοπὸς καὶ νόημα τῆς ζωῆς μας εἶναι νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τὸν Θεό, νὰ συμμετέχωμε στὴν Αἰωνία καὶ Μακαρία Ζωὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Σὲ τι ὅμως συνίσταται αὐτὴ ἡ Ζωὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος;

Κατὰ τὴν ἀποκάλυψι πού ἔλαβαν οἱ θεοφόροι Ἀπόστολοι καὶ Πατέρες, στὰ Τρία Θεῖα Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὰ πάντα εἶναι κοινά: κοινὴ ἡ οὐσία, κοινὴ ἡ δύναμις, κοινὴ ἡ ἐνέργεια, κοινὸ τὸ θέλημα, κοινὴ ἡ θεότητα, κοινὴ ἡ ζωὴ. Δηλαδή ἡ Ἁγία Τριάδα ἀποτελεῖ ἓνα Τέλειο, Αἰώνιο καὶ Μακάριο Κοινόβιον.

Ἐγείρεται ὅμως τὸ ἐρώτημα: πῶς εἶναι δυνατὴ μιὰ τέτοια θαυμάσια καὶ παράδοξη ἐνότητα;

Ἄς ἀφήσωμε νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσῃ ἓνας σύγχρονος «ἐρμηνεὺς τῶν ἄνω τοῦ Θεοῦ μυστηρίων», ὁ νέος Χρυσόστομος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἐπίσκοπος Νικόλαος Βελμίροβιτς:

«Ὅλα τὰ ὄντα δύνανται νὰ χωρισθοῦν στὰ ἄκτιστα καὶ στὰ κτιστά. Ὁ Θεὸς εἶναι ἄκτιστος, ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι κτιστά. Καὶ ἡ ἀγάπη εἶναι ἄκτιστη· ἄκτιστη καὶ αἰωνία. Διότι **ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ἀπλὸ ἰδίωμα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸ ὄνομά Του**, ἓνα ἀπὸ τὰ ὀνόματα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ εἶναι τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ἐλέχθη: “Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ”».

«...Ὁ Πατέρας τόσο δυνατὰ ἀγαπᾷ τὸν Υἱόν, ὥστε νὰ εἶναι ὀλόκληρος μέσα στὸν Υἱόν· καὶ ὁ Υἱὸς ἀγαπᾷ τόσο δυνατὰ τὸν Πατέρα, ὥστε νὰ εἶναι ὀλόκληρος μέσα στὸν Πατέρα· καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἶναι μὲ τὴν ἀγάπη ὀλόκληρο μέσα στὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν. Αὐτὸ τὸ μαρτύρησε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ μὲ τὰ λόγια: “Ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοὶ ἐστὶ” (Ἰωάν. ιδ' 10). Ἐπίσης καὶ ὁ Υἱὸς εἶναι μῦσα στὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μέσα στὸν Υἱόν».

«Τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς ἀγάπης εἶναι ὁ πόθος ἐκεῖνου ποὺ ἀγαπάει νὰ ταυτισθῆ καὶ νὰ βυθισθῆ στὸ ἀγαπημένο πρόσωπο. Τόσο φλογερὴ ἀγάπην ἔχει ὁ Πατέρας πρὸς τὸν Υἱόν, ὥστε νὰ θέλῃ νὰ βυθισθῆ μέσα Του καὶ νὰ ταυτισθῆ μὲ Αὐτόν. Καὶ τάνάπαλιν. Τέτοια εἶναι καὶ ἡ ἀγάπην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν. Ἀλλὰ κατὰ ἄρρητον ἀναγκαιότητα, κάθε πρόσωπο παραμῦνει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο εἶναι. Γι' αὐτὸ καὶ λῦγεται γιὰ τὴν Ἁγία Τριάδα ὅτι εἶναι “ἀσύγχυτος καὶ ἀδιαίρετος”. Εἶναι ἀδιαίρετη, διότι ἔχει τὴν αὐτὴν οὐσίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀγαπητικὴν ἐνέργειαν· εἶναι ἀσύγχυτη, διότι κάθε θεῖο πρόσωπο ἔχει διαφορετικὰ ὑποστατικὰ ἰδιώματα: εἶναι μιὰ τριπλῆ φλόγα τοῦ εἶναι τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγάπης. Πάνω σ' αὐτὴ τὴν μεγαλειώδη φλόγα τῆς θείας ἀγάπης ἀνάβουμε καὶ ἐμεῖς τὰ μικρούτσικα καὶ ἀσήμαντα κεράκια τῆς ἐπιγείου μας ἀγάπης, ποὺ σαλεύουν, βγάζουν καπνὸ καὶ εὐκολὰ σβήνουν»³.

* * *

ΠΡΟΧΩΡΩΝΤΑΣ ὁ Κύριός μας στὴν Ἀρχιερατικὴ Του Προσευχῆ, ἐπαναλαμβάνει ἓνα ἐπίμονο καὶ ἔσχατο αἶτημα, ποὺ κρύβει ἓνα δεῦτερο Μεγάλο Μυστήριο.

Ἄς τὸ προσέξουμε ἰδιαίτερος, διότι εἶναι τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ μας πρὸς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ πρὸς ὅλους ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοὺς «πιστεύοντας διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν»⁴. Εἶναι κατὰ κάποιον τρόπο ἡ διαθήκη τοῦ Σωτῆρος μας.

3. Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ἐπισκόπου Ζίτσης (Ἀχρίδος), Κασιανὴ (Διδασκαλία περὶ Ἀγάπης), σελ. 41 (§ 2), σελ. 46-47 (§§ 13, 14), Ἐκδόσεις «Ἐλαφος», Ἀθῆναι (ἄ.χ.).

4. Πρβλ. Ἰωάν. ιζ' 20.

Ποιὸ εἶναι λοιπὸν αὐτὸ τὸ αἴτημα;

«Ἴνα πάντες ἐν ὧσιν», «καθὼς ἡμεῖς»⁵.

Ὁ Κύριός μας προσεύχεται νὰ εἶναι ἐνωμένοι ὅλοι οἱ πιστοὶ ἐν τῷ Θεῷ, ὅπως εἶναι ἐνωμένα τὰ Τρία Πρόσωπα τοῦ Ὑψίστου Κοινοβίου.

Δηλαδή, ὅλος ὁ σκοπὸς τῆς δημιουργίας καὶ τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας δὲν εἶναι μόνον νὰ σωθῇ, νὰ ἐνωθῇ ὁ κάθε πιστὸς χωριστὰ μὲ τὸν Θεό, ἀλλὰ νὰ ἐνωθοῦν καὶ ὅλοι οἱ πιστοὶ μεταξύ τους· καὶ μάλιστα, νὰ ἀποκτήσουν τέτοια ἀγάπη, τέτοια ἐνότητα μεταξύ τους, πὺ νὰ ὁμοιάζη, νὰ καθρεφτίζη τὴν ἀδιάσπαστο, τὴν αἰωνία, τὴν μακαρία ἐνότητα ἀγάπης τῶν Τριῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Μὲ τὴν ἐνωτικὴ δύναμι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ Χριστὸς «ἐλκύει πάντα»⁶ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας πρὸς Ἐαυτὸν καὶ τὰ ἐνώνει μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα, ὁ Ὅποιος, ὅπως ψάλλομε στὸ Ἄπολυτικό τῆς Πεντηκοστῆς, «εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε».

Καὶ γιὰ νὰ συνοψίσουμε: ὅλο τὸ ἔργον τῆς Ἁγίας Τριάδος, διὰ μέσου τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι νὰ «συναγάγη εἰς ἐν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα»⁷, νὰ συνάξῃ ὅλους τοὺς πιστοὺς σὲ μιὰ αἰωνία καὶ μακαρία ἐνότητα ἀγάπης, σὲ «μία ποιῆμη»⁸, σὲ «ἓνα σῶμα»⁹.

Αὐτὸ ἄλλωστε εἶναι ὁ «Χριστιανισμός», ὅπως λέγει χαρακτηριστικὰ καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης: «Χριστιανισμός ἐστὶ τῆς θείας φύσεως μίμησις»¹⁰.

Ἡ Χριστιανικὴ ζωὴ εἶναι κοινὸ βίωμα τῆς θείας ἀγάπης, κοινὴ συμμετοχὴ στὴν Ἁγία Τριάδα.

5. Ἰωάν. ιζ' 21, 11.

6. Πρβλ. Ἰωάν. ιβ' 32.

7. Ἰωάν. ια' 52.

8. Ἰωάν. ι' 16.

9. Ρωμ. ιβ' 5 κ.ἄ.

10. P.G. 46, 244.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἓνα μεγάλο Κοινό-βιον, εἰκόνα τοῦ Τελείου Κοινοβίου, τοῦ Κοινοβίου τῆς Ἁγίας Τριάδος.

* * *

ΠΩΣ ὁμως ἐπιτελεῖται αὐτὴ ἡ συναγωγὴ τῶν διεσπορισμένων τέκνων τοῦ Θεοῦ;

Γιὰ νὰ συντελεσθῇ αὐτὸ τὸ μεγάλο ἔργο «τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως» ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁ Πανάγαθος Θεὸς μας ἐνεργεῖ μὲ **διαβαθμίσεις**.

Μᾶς ἐχάρισε δηλαδὴ διαφόρους ὀργανισμούς, διάφορες «μικρὲς ἐκκλησίες» ἐν τῇ Μεγάλῃ, ὅπου ἀποκτᾶται πιὸ εὐκόλα ἡ εὐαγγελικὴ ἀγάπη καὶ πραγματοποιεῖται πιὸ ἄνετα ἡ ἐνότητα.

Πρῶτον, ὁ χριστιανικὸς γάμος καὶ ἡ Χριστιανικὴ Οἰκογένεια, ἡ «κατ' οἶκον»¹¹ ἐκκλησία, πού ἐνώνεται γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα.

Ἐπειτα, οἱ διάφορες οἰκογένειες ἐνώνονται στὴν Ἐνορία, γύρω ἀπὸ τὸν Ἱερέα τῆς. Ἐν συνεχείᾳ, οἱ διάφορες Ἐνορίες ἐνώνονται σὲ μιὰ Ἐπισκοπὴ, γύρω ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα τους.

Ὅλες αὐτὲς οἱ «μικρὲς ἐκκλησίες» εἶναι **σχολεῖα τῆς ἀγάπης**, εἶναι μικρὲς καὶ ἀτελεῖς, ἀλλὰ «ζωντανές» εἰκόνες τοῦ Ὑψίστου Κοινοβίου τῆς Ἀγάπης.

Ὅμως πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν πραγματοποιεῖται μὲ τόσο χαρακτηριστικὸ τρόπο αὐτὸ τὸ μεγαλειώδες ἔργο «τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», παρὰ μόνον σὲ ἓνα Μοναστικὸ Κοινόβιο.

Πράγματι: ἓνα καλὸ Κοινόβιο ἀποτελεῖ ἐπάνω στὴν γῆ τὴν πιὸ ὠραία, τὴν πιὸ «ζωντανή» εἰκόνα τῆς Μακαρίας Ζωῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ Σᾶς περιγράψω ἐν ὀλίγοις αὐτὴν τὴν εἰκόνα.

* * *

11. Ρωμ. ιστ' 4 κ.ᾶ.

ΚΑΤΑ τούς Ἀγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας με τούς δώδεκα Μαθητάς Του ἀπετέλεσαν τὸ πρῶτο Μοναστικὸ Κοινόβιο.

Ὁ Σωτήρας μας ὠδήγησε τούς Ἀποστόλους μέχρι τὴν ἀδιάσπαστο ἔνωσι μαζί Του καὶ διὰ μέσου Αὐτοῦ, με ὀλόκληρο τὴν Ἁγία Τριάδα.

Κατὰ παρόμοιο τρόπο, σὲ ἓνα Μοναστικὸ Κοινόβιο, ὁ Γέροντας, εὐρισκόμενος εἰς τόπον καὶ θέσιν τοῦ Χριστοῦ, ἐνώνει τούς ὑποτακτικούς του μαζί του καὶ μεταξύ τους καὶ τούς ὀδηγεῖ ἔτσι μαζί στὸν δρόμο τῆς σωτηρίας.

Μὲ ποιὸν τρόπο ὅμως μπορεῖ νὰ τούς ἐνώση;

Στὸ Ἅγιο Κοινόβιο τοῦ Χριστοῦ μας, βλέπομε ὅτι «πρῶτος» ὁ Κύριος «ἠγάπησε» τούς Μαθητάς Του: «Αὐτὸς πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς»¹².

Καὶ μάλιστα, «εἰς τέλος ἠγάπησεν αὐτούς»¹³, δηλαδὴ με μία τελεία ἀγάπη, ποὺ ἐπισφραγίσθηκε με τὴν Ὑψίστη Θουσία¹⁴.

Αὐτὴ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἐνέπνευσε στοὺς Ἀποστόλους τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη καὶ τὴν ἐνότητα.

Ὁ ἴδιος ὁ Θεῖος Διδάσκαλος τούς προέτρεψε πολὺ χαρακτηριστικά: «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς»¹⁵.

Ἔτσι καὶ ὁ Γέροντας, με τὴν ἰδική του ἀγάπη ἐνώνει γύρω του τούς ὑποτακτικούς του, ἀκριβῶς ὅπως «ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας»¹⁶.

Ἡ χαρισματικὴ αὐτὴ ἀγάπη τοῦ Γέροντος ἀναγεννᾷ πνευματικὰ τὰ τέκνα του καὶ τὰ ὀδηγεῖ στὴν πνευματικὴ αὐξησι, στὴν «αὐξησιν τοῦ Θεοῦ» «ἐν ἀγάπῃ»¹⁷, μέχρις ὅτου φθάσουν

12. Α' Ἰωάν. δ' 19.

13. Ἰωάν. ιγ' 1

14. βλ. Ἰωάν. ιε' 13.

15. Ἰωάν. ιγ' 34, ιε' 12.

16. Ματθ. κγ' 37, Λουκ. ιγ' 34.

17. Κολασ. β' 19, Ἐφεσ. δ' 16.

«εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ», «εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ»¹⁸· μέχρι δηλαδή νὰ γίνουν οἱ Μοναχοὶ μικροὶ «χριστοί», ἀδιασπᾶστος ἐνωμένοι μὲ τὸν σύνδεσμο τῆς ἀγάπης.

Αὐτὴ ἡ ἐν Χριστῷ «αὐξησης» καὶ «ἐνηλικίωσης» εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ποὺ διοχετεύεται διὰ μέσου τοῦ Γέροντος καὶ καταργεῖ «τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ»¹⁹, ποὺ χωρίζει τοὺς ἀδελφοὺς ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ μεταξύ τους, δηλαδή τὴν φιλαυτία, τὸν ἐγωϊσμό.

Συνεπῶς, ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν χάρισμα τοῦ Γέροντος.

Ἄνταποκρινόμενοι μὲ τὴν σειρά τους στὴν ἀγάπη αὐτὴ τοῦ Γέροντος μὲ τὴν ἀδιάκριτο ὑπακοή τους, οἱ Μοναχοὶ ἀρχίζουν νὰ ἐνώνωνται μαζί του καὶ μεταξύ τους.

Ἔτσι ἀποκτοῦν εὐκόλα τὴν ταπείνωσι καὶ ὅλες τὶς ἄλλες εὐαγγελικὰς ἀρετὰς, μέχρι καὶ τὴν κορυφὴ τους: τὴν ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἀμοιβαία πλέον ἀγάπη θὰ τοὺς διατηρήσῃ ἀδιασπᾶστος ἐνωμένους ὄχι μόνον στὴν ζωὴ αὐτὴ, ἀλλὰ καὶ στὴν αἰωνία Βασιλεία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

* * *

ΕΝΑ συγκινητικὸ παράδειγμα θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ κατανοήσωμε καλύτερα πόσο ἀναπαύεται ἡ Ἁγία Τριάδα στὴν ἐνότητα τῆς ἀγάπης καὶ τὶ θαύματα ἐπιτελοῦνται σὲ ἓνα Κοινόβιο ὅπου βασιλεύει αὐτὴ.

Σὲ λίγες ἡμέρες τιμᾶ ἡ Ἐκκλησία μας τὴν μνήμη τῶν 99 Ὁσίων Πατέρων, ποὺ εἶχαν συναχθῆ γύρω ἀπὸ τὸν Ὁσιο Ἰωάννη τὸν Αἰγύπτιο. Ἐνῶ ταξίδευαν ὅλοι μαζί, ἄφησαν κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ τὸν Ὁσιο Ἰωάννη σὲ ἓνα νησί.

Ὅταν ἔφθασαν στὴν παραλία τῆς Κρήτης καὶ διεπίστωσαν

18. Ἐφεσ. δ' 13.

19. Ἐφεσ. β' 14.

τὴν ἀπουσία του, ἐστενοχωρήθησαν πολὺ καὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν μὲ πίστι πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ νησιοῦ: «Ἀδελφὲ Ἰωάννη, ἐλθὲ πρὸς ἡμᾶς ἀφόβως»!...

Καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης, νικημένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους, ἔκανε τὸ θαῦμα Του: ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ἦλθε πρὸς αὐτούς, πλέοντας στὴν θάλασσα... ἐπάνω στὸ ράσο του!...

Ἡ συνέχεια ὁμῶς εἶναι ἀκόμη πιὸ ἐνδιαφέρουσα.

Ἡ ἔνωσις καὶ ὁ σύνδεσμος τῆς ἀγάπης μεταξύ τους ἦταν τόσο δυνατός, ὥστε ἤθελαν νὰ εἶναι ἀχώριστοι ὄχι μόνον στὴν ζωὴ αὐτὴ, ἀλλὰ καὶ στὴν αἰώνια ζωὴ. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸ νὰ μὴ τοὺς χωρίσῃ οὔτε ὁ θάνατος. Καὶ ὁ Κύριός μας ἔκανε ἓνα καταπληκτικὸ θαῦμα: πῆρε κοντὰ Του ὅλους μαζί καὶ τοὺς 99 Μοναχοὺς τὴν ἴδια ἡμέρα, στίς 7 Ὀκτωβρίου²⁰!...

Ἦσαν ἐνωμένοι στὴν ζωὴ, διετηρήθησαν ἐνωμένοι στὸν θάνατο, παραμένουν αἰωνίως ἐνωμένοι στὴν ἀγάπη τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ἀνήκουν πλέον στὸ Οὐράνιο Κοινόβιο τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας!

* * *

ΒΛΕΠΟΜΕ λοιπὸν νὰ ἐπαναλαμβάνεται σὲ ἓνα καλὸ Κοινόβιο, τὸ διαρκὲς θαῦμα τῆς ἐνότητος τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν πρώτων Χριστιανῶν, στοὺς ὁποίους - κατὰ τὴν μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ - ὄχι μόνον ὅλα τὰ ὑπάρχοντα ἦσαν κοινά, ἀλλὰ «ἦν ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ μία»²¹.

Πράγματι· σὲ ἓνα καλὸ Κοινόβιο εἶναι «ἅπαντα κοινά»:

- Κοινὰ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ· Κοινὰ καὶ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ.
- Κοινὰ τὰ ἔργα· Κοινὴ καὶ ἡ Λατρεία, γύρω ἀπὸ τὸ Κοινὸ Ποτήριο τῆς Αἰωνίου Ζωῆς.

20. Βλ. Συναξαριστὴν Ὀκτωβρίου («Τῆ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός»).

21. Πράξι. δ' 3.

- Κοινὲς οἱ θλίψεις καὶ οἱ πειρασμοί· Κοινὲς οἱ εὐλογίαι καὶ οἱ παρηγορίαι.
- Κοινὸς ὁ ἀγώνας γιὰ τὸ βίωμα τῶν εὐαγγελικῶν ἀρετῶν· Κοινὸς καὶ ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς «παρακαταθήκης» τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Καὶ τὸ πιὸ θαυμάσιο:

- Κοινὸ τὸ θέλημα, τὸ θέλημα τοῦ Γέροντος, πὺ ἐκφράζει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· Κοινὸ καὶ τὸ φρόνημα, τὸ φρόνημα τοῦ Γέροντος, πὺ φρονεῖ «ὁ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»²².

Ὅντως λοιπόν, στὸ Κοινόβιο εἶναι «ἅπαντα κοινά», διότι Κοινὸς ὁ Γέροντας καί, διὰ μέσου Αὐτοῦ, Κοινὸς ὁ σκοπὸς πὺ ἐκπληρώνεται: ἡ κοινὴ συμμετοχὴ στὸ Κοινό-βιο τῆς Ἁγίας Τριάδος.

* * *

ΤΟ ΑΜΕΣΟ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς θαυμαστῆς κοινοβιακῆς ζωῆς πὺ ἀνθεῖ σὲ ἓνα Ὁρθόδοξο Μοναστήρι εἶναι νὰ ἀναδεικνύεται τοῦτο σὲ πρότυπο «κοινωνικῆς» ζωῆς.

Τὶ λαχταροῦν καὶ νοσταλγοῦν οἱ ἀνθρώπινες κοινωνίες;

Τὴν ἐλευθερίαν τῶν προσώπων μέσα στὴν κοινωνίαν τῆς ἀγάπης...

Αὐτὸ συναντᾶται σὲ ἓνα Μοναστικὸ Κοινόβιο: ἀγαπώντας θυσιαστικά, κοινωνεῖς μετὸν ἀδελφὸ σου καὶ ἐλευθερώνεσαι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σου· ἔτσι ἐπιτυγχάνεται μία ἀλληλοπεριχώρησις, ἓνα κοινὸ βίωμα ἀγάπης, ἓνας ὄντως κοινὸς βίος.

Τέλος, θὰ ἤθελα νὰ ὀλοκληρώσω μετὴν ἐξῆς ἄποψιν.

Στὸ Κοινόβιο ἐκπληρώνεται τόσο ἡ τελευταία ἐντολή τοῦ Χριστοῦ μας πρὸς τοὺς Μαθητάς Του, ὅσο καὶ τὸ τελευταῖο

22. Φιλίπ. β' 5 κ.ἄ.

αίτημα πρὸς τὸν Πατέρα Του, στὰ ὁποῖα ἀναφερθήκαμε προηγουμένως:

«Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»²³.

«Ἴνα πάντες ἐν ᾧσιν, ... ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ᾧσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σὺ μὲ ἀπέστειλας»²⁴.

Διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητος τὸ καλὸ Κοινόβιο γίνεται ἱερὸ καταφύγιο, πόλος ἔλξεως, «ζωντανή» εἰκόνα τοῦ μακαρίου βίου τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ - ὅπως ἡ κλίμακα τοῦ Ἰακώβ - ἀνυψώνει ἀναρίθμητες ψυχὰς πρὸς τὸ πρωτότυπο, πρὸς τὸ ἀρχέτυπο, τὸ Αἰώνιο Κοινό-βιο τῆς Ἁγίας Τριάδος.

* * *

Πολυσέβαστε Πνευματικέ μας Πατέρα·

ΜΕ ΤΗΝ εὐκαιρία τῆς ὀνομαστικῆς Σας ἑορτῆς, θὰ θέλαμε ἔμεῖς, τὰ πνευματικά Σας τέκνα, νὰ εὐχαριστήσωμε ἐκ βάθους ψυχῆς τὸν Πανάγιο Τριαδικὸ Θεὸ μας, διότι μᾶς ἐχάρισε στὸ πρόσωπό Σας ἕνα πνευματικὸ ὁδηγό, ὁ ὁποῖος διαθέτει ἄφθονα τὸ χάρισμα τῆς ἀγάπης· ἕνα στοργικὸ Πατέρα, ὁ ὁποῖος «ῶδίνει ἄχρις οὔ μορφωθῆ Χριστὸς ἐν ἡμῖν»²⁵ καὶ θυσιάζεται καθημερινῶς γιὰ τὴν ἐνότητα μεταξὺ μας καὶ μὲ τὸν Θεό, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα ἀγωνίζεται ὑπὲρ «τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως».

Αὐτὴ ἡ ἀγάπη Σας κάνει ἐλαφρὸ τὸ «φορτίον»²⁶ τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης ὁδοῦ, διότι μοιράζει, κάνει κοινὸ τὸ βίωμα τῆς σωτηρίας μας, τῆς ἐνώσεώς μας μὲ τὸ Ὑψιστο καὶ Αἰώνιο Κοινό-βιο τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Σᾶς εἴμεθα εἰλικρινὰ εὐγνώμονες καὶ εὐχόμεθα ἡ ἀγωνία Σας καὶ οἱ ἀγῶνες τῆς ἀγάπης Σας νὰ καρποφορήσουν πλουσίως, οὕτως ὥστε - παρὰ τὶς ἀδυναμίες μας, τὰ λάθη καὶ τὰ

23. Ἰωάν. ιγ' 34.

24. Ἰωάν. ιζ' 21.

25. Πρβλ. Γαλ. δ' 19.

26. Ματθ. ια' 30.

πάθη μας - τὸ Κοινόβιό μας νὰ γίνῃ ἓνα καθαρὸ ἔσοπτρο, ποῦ θὰ ἀντανεκλᾷ τὴν Μακαρία Ζωὴ καὶ τὴν Δόξα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Τότε θὰ ἔχῃ πραγματοποιηθῇ ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος λόγος τοῦ Σωτῆρος μας: «Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν»²⁷.

Ὁ Κύριός μας νὰ Σᾶς δίνη πλοῦσια τὴν Χάρι Του καὶ ἔτη πολλά, ὥστε νὰ ἐργάζεσθε - ὅπως πάντα - μὲ ζήλο γιὰ τὴν πραγματοποίησι αὐτοῦ τοῦ σωτηριώδους ὁράματος, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

Ὀκτώβριος 1994

+ π.Γ.

27. Ἰωάν. ιδ' 23.

